

Krabben waar het jeukt

In het Vilvoords dialect hoor je weleens: *‘t Stoa geschrève en gedrukt dat ge moe krabbe woar ut jukt.’* Eddy kon met die uitdrukking niet lachen. Hij huurde samen met zijn echtgenote Mathilde een pand van Philemon. Na enkele dagen werden ze ’s nachts geplaagd door kleine diertjes die voor huidirritaties zorgden. Achteraf bleken het bedwantsen of wandluizen te zijn.

Bedwantsen zuigen bloed bij mensen, vogels en vleermuizen, en danken hun naam aan de plaats waar ze zich meestal bevinden in huis, namelijk in en rondom het bed. Volgens wetenschappers zuigen ze bloed om te kunnen vervellen. Na vijf vervellingen zijn de bedwantsen volwassen en geslachtsrijp. Dan leggen ze eitjes, ongeveer twee tot drie per dag. Een vrouwelijke bedwants produceert tijdens haar leven ongeveer 150 eieren.

Eddy en Mathilde mochten dat aan den lijve ondervinden. Het was ’s nachts bij hen altijd ‘feest’ dankzij die leuke diertjes die zich maar bleven vermenigvuldigen. Steeds weer waren de wandluizen op zoek naar een bloedmaaltijd. De huid van Eddy en Mathilde raakte vreselijk geïrriteerd en de jeuk was niet meer te houden. Krabben bracht geen soelaas meer. De zaak kwam voor het vrederecht. Eddy en Mathilde vroegen niet alleen een schadevergoeding, maar ook de toelating om dadelijk te mogen vertrekken. Hun ‘rustig huurgenot’, zoals de wet het voorschrijft, was wel degelijk geschonden. Er waren vier interventies van Rentokil nodig om de situatie onder controle te krijgen. Ik verbrak dan ook de huurovereenkomst in het nadeel van Philemon. De aanwezigheid van de bloedverslindende diertjes was blijkbaar te wijten aan een vorige huurder die het niet zo nauw had genomen met de hygiëne.

Eddy en Mathilde hoeven intussen alvast niet meer te krabben ...

Een aanvaardbaar en menselijk vonnis

Yvonne huurde al jarenlang een appartement van Mikhael. Ze hadden zelfs een vriendschappelijke relatie uitgebouwd. Het trof Yvonne dan ook als een donderslag, toen Mikhael het huurcontract wilde opzeggen om zelf in het appartement te gaan wonen. Wettelijk gezien kun je in dat geval de huurovereenkomst beëindigen. Maar Yvonne had nog maar kort tevoren van haar dokter te horen gekregen dat ze kanker had, en was net met de bestralingsbehandeling gestart. Bestralingen zijn heel vermoeiend en uitputtend, dus verhuizen was voor haar op dat ogenblik echt niet aan de orde.

Het geval werd me voorgelegd. Uit het dossier bleek dat het vanuit het medische standpunt totaal onverantwoord zou zijn om iemand in dergelijke omstandigheden tot een verhuizing te verplichten. Voor mij primeerde het belang van Yvonne en ik kende haar een bijkomende termijn van zes maanden toe om te verhuizen. Die billijke uitspraak was zowel voor Yvonne als voor Mikhael aanvaardbaar en menselijk.